

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 237/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **ADARNA, s.r.o.**, Pribinova 21/11, Malacky, zastúpenej Mgr. Dávidom Štefankom, advokátom, Povožnícka 18, Bratislava – Lamač, proti postupu a vyrozumeniu Krajskej prokuratúry v Trnave sp. zn. 4KPt 120/24/2200 zo 6. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 31. augusta 2025 sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva garantovaného čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a vyrozumením krajskej prokuratúry označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „vyrozumenie“). Zároveň navrhuje priznať jej finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. V rámci trestného konania vedeného proti obvinenému [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obvinený“) bola 15. apríla 2024 vykonaná domová prehliadka, pri ktorej obvinený vydal finančnú hotovosť 66 000 eur. Tieto peňažné prostriedky mali podľa tvrdenia sťažovateľky pôvod v zmluve o pôžičke, ktorú uzatvorila s obvineným 14. apríla 2024, pričom ich zdrojom mal byť úver poskytnutý sťažovateľke bankou. Sťažovateľka uvádza, že avizovaný úver nebola schopná z dôvodu zaistenia finančných prostriedkov splácať, preto opakovane žiadala o zrušenie zaistenia. Podaním doručeným krajskej prokuratúre 17. októbra 2024 sťažovateľka žiadala o preskúmanie

postupu Okresnej prokuratúry Galanta vo veci zrušenia zaistenia zmienených prostriedkov, zrušenie zaistenia a vrátenie prostriedkov. Krajská prokuratúra sťažovateľke vyrozumiením nevyhovela.

III.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka nesúhlasí s pretrvávajúcim zaistením peňažných prostriedkov, ktorých súvislosť s tvrdenou trestnou činnosťou obvineného nie je dokázaná. Prostriedky sú preukázateľne legálneho pôvodu a sťažovateľka ich poskytla obvinenému na základe zmluvy o pôžičke. Uvádzaná skutočnosť nebola orgánmi činnými v trestnom konaní spochybnená, čo je dôvodom, pre ktorý by mali byť finančné prostriedky sťažovateľke vrátené. Sťažovateľka sumarizuje, že zaistenie je neprimerané a dostáva sa do rozporu s jej základným právom vlastniť majetok.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Ústavný súd podotýka, že rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je v rovine referenčných noriem objektivizovaných v sťažnostnom návrhu tvorený ustanoveniami špecifikovanými v bode 1 dôvodov tohto uznesenia. Uvedenie čl. 2 ods. 2 a čl. 50 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 17 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti vyhodnotil ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie (m. m. napr. III. ÚS 93/2024). Navyše, čl. 2 ods. 2 ústavy ani neobsahuje konkrétnu garanciu základného práva alebo slobody, ale je základným ustanovením limitujúcim konanie štátu, a tým i zásahy štátu vo vzťahu k nositeľom základných práv a slobôd (m. m. napr. II. ÚS 665/2015).

6. K peňažným prostriedkom, ktoré mal obvinený vydať orgánom činným v trestnom konaní pri domovej prehliadke, je potrebné primárne uviesť, že sťažovateľka síce tvrdí ich legálny pôvod a ich následné poskytnutie obvinenému na zmluvnom základe, k ústavnej sťažnosti však neprikladá žiadne dôkazy na verifikovanie tohto tvrdenia. K ústavnej sťažnosti je z hľadiska podstatných podkladov priložená len výzva banky na zaplatenie splatnej pohľadávky z 10. februára 2025, ktorá k tomuto dňu predstavovala 7 092,43 eur. Sťažovateľka neuvádza relevantný účel, na ktorý jej mal byť poskytnutý úver (napr. poskytnutie pôžičky obvinenému), neprikladá zmluvu o úvere, a teda nepreukazuje hospodársku súvislosť ňou tvrdených finančných transakcií. Prílohou ústavnej sťažnosti nie je ani tvrdená zmluva o pôžičke, ktorá mala byť uzatvorená medzi obvineným a sťažovateľkou. Navyše, ani celková výška vybratého úveru (61 880 eur) nekorešponduje výške

finančných prostriedkov vydaných obvineným orgánom činným v trestnom konaní (66 000 eur). Ústavný súd len dodáva, že aj dôvodmi ústavnej sťažnosti, ktoré v okolnostiach veci sprevádza značná miera abstrakcie, je s poukazom na § 45 zákona o ústavnom súde viazaný. V tomto smere ústavný súd nevystupuje v pozícii vyšetrovacieho orgánu, ktorého poslaním by bolo iniciatívne vyhľadávať dôkazy na podporu sťažnostných tvrdení, resp. tieto určitým spôsobom konkretizovať podľa vlastnej úvahy. Vychádza sa z procesnej zásady, podľa ktorej je na sťažovateľovi, aby tvrdenia uvádzané v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nielen riadne konkretizoval, ale aj podložil podkladmi, ktoré môžu mať pre rozhodnutie ústavného súdu relevanciu.

7. Ďalej treba uviesť, že dôvodom zaistenia peňažných prostriedkov bolo podľa vyrozumenia rozsiahle finančné vyšetrovanie prebiehajúce v trestnej veci obvineného. Zaistené prostriedky sú v zmysle vyrozumenia predmetom dokazovania, a teda nie sú splnené podmienky na ich vrátenie. Pritom, za vec dôležitú pre trestné konanie, ktorú možno zaistiť, sa s poukazom na § 89 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku považuje aj vec, ktorá môže slúžiť práve na účely dokazovania. Inak povedané, vecou dôležitou pre trestné konanie nemusí byť len vec použitá alebo určená na spáchanie trestného činu, resp. vec, ktorá je výnosom z trestnej činnosti [§ 89 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku], ale aj vec s potenciálnou dôkaznou hodnotou pre objasnenie skutkového stavu. Práve z dôvodu, že zaistené peňažné prostriedky sú predmetom finančného vyšetrovania, je zrejmé, že môžu prispieť k objasneniu rozhodných skutočností, a preto prichádzalo do úvahy ich zaistenie podľa § 89 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Tento normatívny dôvod zaistenia napokon obsahovo korešponduje záverom krajskej prokuratúry uvedeným vo vyrozumení. Treba už len dodať, že sťažovateľka v ústavnej sťažnosti síce tvrdí (bez priloženia relevantných podkladov, pozn.), že zaistené prostriedky nemajú určitý súvis so stíhanou trestnou činnosťou, avšak ani len netvrdí, že peňažné prostriedky nie sú vecami dôležitými pre trestné konanie.

8. Napokon, k námietke porušenia čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že toto ustanovenie garantuje základné právo na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy. O to v sťažovateľkinej veci nejde. Vyrozumenie je výsledkom aplikačnej činnosti krajskej prokuratúry v rámci mantinelov trestného konania a nemá žiaden súvis s avizovaným základným právom, ktorého uplatnenie predpokladá postup správneho súdu (m. m. napr. III. ÚS 506/2023).

9. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným aktom aplikácie práva (v danom prípade vyrozumením, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným individuálnym právnym aktom a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba relevantná súvislosť medzi vyrozumením a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že vyrozumenie nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol v celosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

10. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jej návrhmi uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Robert Šorl
predseda senátu